

Několik pohledů se při poslední větě stočilo k papírům, které měli před sebou na stole. Kuncovu podobu samozřejmě všichni znali, šlo spíš jen o podvědomý následek šéfových slov.

„Zásahovka?“ zeptal se velitel.

„Ready,“ odušil jediný muž v pracovní uniformě, všichni ostatní v místnosti měli na sobě civil. Ke slovu *ready* nebylo co dodat, komando zkrátka čekalo v dodávce dole v podzemních garážích.

„Tak jo,“ přikývl velitel. „Pyrotechnici jsou na cestě, počkáte na ně a vyrazíte spolu.“

Zásah měl být proveden ve starém rodinném domě na okraji města, kde Kunc nejenom aktuálně nocoval, ale především ve velkém vařil pervitin. Podle provedeného šetření byl dům plný hořlavín, a navíc se prý ten grázl někomu chlubil, že má *nějaký starý vojenský granáty*. Sečteno a podtrženo se při podobné akci pyrotechnik hodí, i kdyby měl jen zívát v autě.

„Za toxi tým jsou tady Rychlík s Blatným,“ pokračoval velitel, zatímco dva jmenovaní zvedli ruce, „no a za vraždy Milota s Vondrou.“

Milota s Vondrou seděli úplně na konci stolu a teď na ostatní kývli. Do toho starého domu se pro Kunce šlo kvůli jejich případu. Přesněji kvůli smrti tříletého Adama, syna Kuncovy družky Terezy. Ta chodila v noci šlapat a jednou ráno našla chlapečka zastlaného v peřinách, byl samá podlitina a nedýchal. Po Kuncovi se zatím slehla zem. Podle všeho dítě v noci brečelo kvůli zánětu v uchu a jeho otčímovi několikrát ujela ruka. Nikdy nešel pro ránu daleko, několik trestů toho bylo dostatečným důkazem, navíc to byl narkoman s pocuchanými nervy.

Rozjelo se pátrání, detektivové z toxi týmu vytipovali několik míst, kde by se Kunc mohl schovávat, a zkušené operativci z oddělení vražd si ho na jednom z nich vyčíhali. Protože se ale vědělo, že je nebezpečný a ozbrojený, bylo třeba jeho zadržení

pečlivě naplánovat. Už jen kvůli prostředí, kde k němu mělo dojít. Samozřejmě že by ho nejraději sebrali někde na chodníku, až si půjde nakoupit, ovšem za celou dobu, kdy byl dům pod policejním dohledem, z něj Kunc nevytáhl paty. Už zkrátka nebylo na co čekat, akce dostala zelenou a teď v zasedačce se jen ladily detaily.

„Máš k tomu něco, Arno?“ zeptal se velitel a koukl na Milotu, postaršího detektiva s holou hlavou a šedým plnovousem.

Oslovený muž jen mlčky naznačil, že všechno podstatné už padlo. Navíc mu bylo jasné, že se ho velitel zeptal nejspíš jen tak pro formu jako nejstaršího v místnosti. A taky nejzkušenějšího, k policii se Milota dal už před třiceti lety. Minulý měsíc dokonce dostal od ředitele pamětní medaili a od kluků z oddělení láhev archivního koňaku. Když se teď rozhlédl kolem, jako už několikrát si uvědomil, že by většině ostatních mohl dělat fotra. Vždyť i velitel, který vedl instruktáž, byl o dobrých deset let mladší.

„Vlastně bych přece jenom něco měl,“ podrbl se Milota na pleši. „Podle jeho družky má Kunc možná žloutenku, tak bacha ať vám nenaprská do ksichtu. Možná by neškodilo dát mu rovnou šlupku taserem, ať je s ním lepší pořízení.“

Upozornění patřilo hlavně šéfovi zásahovky, jehož muži přijdou s Kuncem do styku jako první.

„Možná by neškodilo dát mu rovnou jednu ostrou do palice,“ rozvinul Milotovu myšlenku jeho parták Vondra.

Nenašel se nikdo, koho by jeho slova pohoršila. Všichni viděli fotografie z místa činu. Ubitý chlapeček zastlaný v peřinách, jasný důkaz toho, že starověké *oko za oko* by v některých případech našlo oprávněné uplatnění i v moderní době.

„Úkoly jsou teda jasné,“ řekl velitel. „Zásahovka Kunce zpacifikuje, vraždy si ho pak přeberou a toxici se můžou vyřádit na tom baráku. Někdo nějaký otázky?“